

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

3 APRIL 1959.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Protocol tussen België, Luxemburg en Nederland tot aanvulling van de op 5 november 1955 te Brussel gesloten Overeenkomst nopens de instelling van een Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad, ondertekend op 3 februari 1958, te 's-Gravenhage.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE ZAKEN ⁽¹⁾, UITGEBRACHT
DOOR DE HEER VAN GLABBEKE.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Het aan de Kamer voorgelegde wetsontwerp strekt tot goedkeuring van het Protocol dat op 3 februari 1958 tussen België, Luxemburg en Nederland werd ondertekend.

Doel van dit Protocol is de immuniteit der leden van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad te waarborgen bij het vervullen van hun taak.

De Raad van State, om wiens advies de Minister van Buitenlandse Zaken op 26 september 1958 had verzocht, bracht zijn advies uit op 6 oktober 1958 en formuleerde daarin geen enkele opmerking over het enig artikel van het wetsontwerp.

Het ontwerp werd door de Senaatcommissie voor de Buitenlandse Zaken eenparig aangenomen. Het enig artikel werd door de Senaat op 5 februari 1959 in openbare vergadering zonder bespreking goedgekeurd en de 12de van dezelfde maand aangenomen.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Kronacker.

A. — Leden : de heren d'Alcantara, Delwaide, De Schryver, Dewulf, Lefèvre (Th.), le Hodey, Parisi, Scheyven, Schot, Van Cauwelaert, Van Elslande, Willot. — Bohy, Buset, Fayat, Huysmans, Larock, Merlot, Pierson, Tielemans, Van Eynde. — Drèze, Van Glabbeke.

B. — Plaatsvervangers : de heren Bertrand, Cooreman, De Gryse, Mevr. De Riemaecker-Legot, de heren Herbiet, Verhenne. — Dejardin, De Kinder, De Sweemer, Detiège, Housiaux. — Cooremans.

Zie :

129 (1958-1959) :

— N° 1 : Ontwerp door de Senaat overgezonden.

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

3 AVRIL 1959.

PROJET DE LOI

portant approbation du Protocole entre la Belgique, le Luxembourg et les Pays-Bas, additionnel à la Convention de Bruxelles du 5 novembre 1955, instituant un Conseil Interparlementaire consultatif de Benelux, signé à La Haye, le 3 février 1958.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA
COMMISSION DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES ⁽¹⁾,
PAR M. VAN GLABBEKE.

MESDAMES, MESSIEURS,

Le projet de loi soumis à la Chambre a pour objet l'approbation du Protocole signé le 3 février 1958 entre la Belgique, le Luxembourg et les Pays-Bas.

Ce Protocole est destiné à garantir aux membres du Conseil Interparlementaire consultatif de Benelux l'immunité dans l'exercice de leur charge.

Dans son avis donné le 6 octobre 1958 sur demande faite par le Ministre des Affaires Étrangères en date du 26 septembre 1958, le Conseil d'Etat ne formula aucune observation au sujet de l'article unique du projet de loi.

Le projet fut adopté à l'unanimité par la Commission des Affaires Étrangères du Sénat. L'article unique fut adopté sans débat en séance publique du Sénat le 5 février 1959 et voté le 12 du même mois.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Kronacker.

A. — Membres : MM. d'Alcantara, Delwaide, De Schryver, Dewulf, Lefèvre (Th.), le Hodey, Parisi, Scheyven, Schot, Van Cauwelaert, Van Elslande, Willot. — Bohy, Buset, Fayat, Huysmans, Larock, Merlot, Pierson, Tielemans, Van Eynde. — Drèze, Van Glabbeke.

B. — Membres suppléants : MM. Bertrand, Cooreman, De Gryse, Mme De Riemaecker-Legot, MM. Herbiet, Verhenne. — Dejardin, De Kinder, De Sweemer, Detiège, Housiaux. — Cooremans.

Voir :

129 (1958-1959) :

— N° 1 : Projet transmis par le Sénat.

Het eerste artikel van het Protocol stelt het principe van de immuniteit, door te bepalen dat de leden van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad, die is ingesteld bij de op 5 november 1955 te Brussel ondertekende Overeenkomst, niet kunnen worden opgespoord, aangehouden of vervolgd op grond van de mening of de stem die zij in de uitoefening van hun ambt hebben uitgebracht.

Artikel 2 van het Protocol bepaalt dat de leden, tijdens de zittingsduur van de Raad, de volgende voorrechten genieten: enerzijds, op hun eigen grondgebied, de immuniteiten welke aan de leden van het Parlement in hun land zijn verleend; anderzijds, op het grondgebied van de andere in de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad vertegenwoordigde landen, vrijstelling van aanhouding en gerechtelijke vervolging in welke vorm ook.

Datzelfde artikel 2 voegt daaraan toe dat de immuniteit de leden eveneens beschermt, wanneer zij zich naar de plaats van de bijeenkomst van de Raad begeven of daarvan terugkeren. De immuniteit kan niet worden ingeroepen in geval van ontdekking op heterdaad en zij kan door de Raad zelf worden opgeheven.

Een lid van uw Commissie merkte op dat de tekst van artikel 2 van het Protocol aan duidelijkheid had kunnen winnen door het weglaten van het onderscheid dat in de alinea's sub littera a en b is gemaakt. Volgens hem was het immers overbodig, in een wettekst een grondwettelijke regel te bekrachtigen die in elk van de drie Beneluxlanden geldig is.

Een ander lid meende dat de verklaring voor het in de tekst van artikel 2 van het Protocol gemaakte onderscheid kan worden gevonden in de goedkeuring van de bepalingen welke op het stuk van immuniteit voor de leden van de Raad van Europa werden gekozen.

Hierop antwoordde het lid, dat hij bij het begin van de gedachtenwisseling de mening had uitgesproken dat de tekst van artikel 2 van het Protocol duidelijker gesteld had kunnen worden, dat de auteurs van de tekst blijkbaar uit het oog hebben verloren dat de leden van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad parlementsleden in hun land moeten zijn, wat niet het geval is met de leden van de Raad van Europa.

Uit een vergelijkend onderzoek van de teksten blijkt dat het bepaalde in artikel 2 van het Protocol haast woordelijk is overgenomen uit de overeenstemmende bepalingen van het bij de wet van 13 april 1951 goedgekeurde Akkoord nopens de voorrechten en immuniteiten van de Raad van Europa. Zeker is dat het onderscheid tussen littera a en b van artikel 2 van het Protocol en de verwijzing onder a naar de status der Parlementsleden ten doel hebben te vermijden dat bepalingen, die wel gelijkaardig, maar niet volkomen gelijk zijn — daar de ene immers onder het nationaal grondwettelijk recht en de andere onder het Protocol ressorteren —, op het stuk van immuniteit van toepassing zouden zijn op de Parlementsleden der drie landen die deel uitmaken van de Interparlementaire Raad.

Tot besluit mag worden gezegd dat het nagestreefde doel — bescherming te verlenen door middel van immuniteit — wordt bereikt met de tekst van het Protocol, zoals die wordt goedgekeurd bij het enig artikel van het wetsontwerp.

Derhalve heeft uw Commissie haar instemming betuigd met de bepalingen van het Protocol en heeft zij het wetsontwerp eenparig aangenomen.

De Verslaggever,
A. VAN GLABBEKE.

De Voorzitter,
P. KRONACKER.

L'article premier du Protocole pose le principe de l'immunité, en précisant que les membres du Conseil Interparlementaire consultatif de Benelux créé par la Convention signée à Bruxelles le 5 novembre 1955 ne peuvent être recherchés, détenus ou poursuivis en raison des opinions ou votes émis dans l'exercice de leur mandat.

L'article 2 du Protocole précise que pendant la durée des sessions du Conseil, les membres de celui-ci bénéficient, d'une part, sur leur territoire national, des immunités reconnues aux membres des assemblées parlementaires de leur pays et, d'autre part, sur le territoire des autres pays représentés aux Conseil Interparlementaire consultatif de Benelux, de l'exemption de toute mesure de détention et de toute poursuite judiciaire.

Le même article 2 du Protocole ajoute encore que l'immunité couvre les membres qui se rendent au lieu de réunion du Conseil ou en reviennent. L'immunité ne peut être invoquée en cas de flagrant délit et elle peut être levée par le Conseil lui-même.

Un membre de votre Commission fit observer que, le texte de l'article 2 du Protocole aurait pu gagner en clarté par la suppression de la distinction faite dans les alinéas sub litteras a et b. En effet, d'après lui, il était superflu de confirmer dans un texte de loi une règle constitutionnelle valable dans chacun des trois pays de Benelux.

Un autre membre crut pouvoir expliquer la distinction faite dans le texte de l'article 2 du Protocole par l'adoption des dispositions choisies en matière d'immunité pour les membres du Conseil de l'Europe.

Le membre de votre Commission qui, à l'origine de l'échange de vues, avait émis l'avis que le texte de l'article 2 du Protocole aurait pu être rédigé avec plus de clarté rétorqua que les auteurs du texte avaient sans doute perdu de vue que les membres du Conseil Interparlementaire consultatif de Benelux doivent être parlementaires dans leur pays, ce qui n'est pas le cas pour les membres du Conseil de l'Europe.

L'examen des textes permet de constater que les dispositions contenues dans l'article 2 du Protocole ne sont pour ainsi dire que la reproduction textuelle des dispositions correspondantes de l'Accord général sur les privilèges et immunités du Conseil de l'Europe, approuvé par la loi du 13 avril 1951. Il est certain que la distinction entre les litteras a et b de l'article 2 du Protocole et la référence dans l'alinéa a au statut des parlementaires répondent au souci d'éviter que des dispositions analogues mais non identiques — les unes relevant du droit constitutionnel national, les autres du Protocole — ne soient applicables, en matière d'immunités, aux membres des Parlements des trois pays qui font partie du Conseil Interparlementaire.

Il est permis de conclure en soulignant que le but poursuivi, à savoir celui d'assurer la protection par voie d'immunité, est atteint par le texte du Protocole approuvé par l'article unique du projet de loi.

C'est dans ces conditions que votre Commission a marqué son accord sur les dispositions du Protocole et a adopté à l'unanimité le projet de loi.

Le Rapporteur,
A. VAN GLABBEKE.

Le Président,
P. KRONACKER.